“တူနှစ်ကိုယ်”

(၁)

“မေမေမွေးထားတဲ့ သဘာဝတွေရဲ့ အလှမှာကွယ် ညွှာခနေပေါ့ကြွယ် ၊ ၊ ပန်းခြံဆိုတာ လိုရာရွေးချယ် ၊ ၊”

တင်တင်သည် သီချင်းကို တပိုင်းတစပြတ်ရှဆိုရင်း ဂျိုင်းမလေးတဲ့သို့ မြူးကြူးနေသည်။ နေရာသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာရသည့် စိတ်အဟုန်မှာ သစ်သစ်လန်းလန်းဖြစ်နေသည်။ အိမ်တောင်ပရိဘောဂများကို သူ့နေရာနှင့်သူ ကြည့်ကောင်းအောင် ချထားရန်အတွက် လုပ်ဖော်များကို ကြီးကြပ် ခန့်ခွဲနေရသည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း တင်တင်တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ဆောင်အား မြုပ်မြင်မှုပုံရသည်ဆိုလျှင် သူမစိတ်တိုင်းကျ နေရာချထားရမှသာ စိတ်ကြေနပ်တတ်ပေတော့သည်။

ပြောင်းရွှေ့လာသော အိမ်ကလေးမှာ တင်တင်၏ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်သည်။ တိုက်ခံနှစ်ထပ်အိမ်လေးဖြစ်ပြီး၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိကာ ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင် စသည်ဖြင့် သူ့နေရာနှင့်သူ အကွက်ကျရှိနေသည်။ ဝင်းခြံလေးမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ပေတော့သော်လည်း၊ သီးသန့်မြေလွတ်ကာ ပန်းရိုက်ဝန်းပင်များပတ်လည်တွင် စိုက်ပျိုးထားသောကြောင့် ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ ခြံစည်းရိုးနှင့် အိမ်၏ တဖက်တစ်ချက်တွင်မူ

ရှစ်ပေခန့်ကွာခြားလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ အစွန်အဖျားတွင်ကျသည်ဟု မဆိုရသော်လည်း တရပ်ကွက်လုံးတွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ လူကောင်းသူကောင်း လူကြည်သန့်များဖြစ်ပြီး အစိုးရအရာရှိကြီးများ ကုန်သည်ပွဲစားများသာရှိကြပြီး များသောအားဖြင့်လည်း အနားယူကြသူများသာဖြစ်ကြသောကြောင့် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိကြလေသည်။ လူရှုပ်လူပွေများမရှိခြင်းကိုပင် တင်တင် တစ်ယောက် သဘောအကျကြီး ကျနေရှာသည်။

တင်တင်၏ ဖခင် ဦးကျော်ဒင်မှာ တိုင်းမင်းကြီးဘဝမှ အငြိမ်းစားယူကာ ဤအိမ်ကို ဝယ်၍ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မိခင်ဒေါ်ခင်ခင်တမူ ယခင်ကတဲက မင်းကတော်တစ်ယောက်အနေနှင့် သွက်သွက်လက်လက်လယ်လယ်ဝယ်ဝယ်ရှိလှသည်။ ခင်ပွန်းသည် အငြိမ်းစားယူပြီးနောက်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်သည် စိန်ကုန်သည် ကျောက်ကုန်သည်များကြားတွင် ပွဲစားလုပ်လျှက်ရှိသည်။

သားသမီးဟူ၍ တင်တင် တစ်ယောက်ကိုသာ ထွန်းကားတော့ သူတို့မိသားစုတွင် ဦးကျော်ဒင်၏ ပင်စင်လစာဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်၏ ဝင်ငွေတို့ပေါင်း၍ အောက်တန်းမကျရအောင် စားနိုင်သောက်နိုင်ကြသည်။ တစ်ဦးတည်းဖြစ်သော သမီးချောလေးမို့ တင်တင်၏ အလိုကို မည်သည့်အခါကမှ မြို

ငြင်ခဲ့ကြသည်မရှိပေ။

တင်တင်သည် သူမ၏ အိပ်ခန်းအတွက် အပေါ်ထပ်မှ ခြေရင်းဖက်အခန်းကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဤအခန်း၏ အပြင်အဆင်ကိုလည်း သူမအကြိုက်ဆုံးဖြစ်၏။ အခန်း၏ အပြင်ဖက်တွင် လသာဆောင်ကလေးထုတ်ထားပြီး ဝရံတာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် လသာသော ညများတွင် ထွက်၍ အေးအေးလူလူ ထိုင်နေနိုင်သည်။ အိမ် အတွင်းဖက်သို့ ပြန်ဝင်လာမည်ဆိုရင်လည်း အိမ်မကြီးထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ဝင်ကာ အိမ်ရှေ့ဖက်ထွက်ရန်သော်၎င်း အိမ်နောက်ဖက်ဝင်ရန်သော်၎င်း လွယ်ကူလှပေသည်။

တင်တင်၏ အိပ်ခန်းမှထွက်၍ အိမ်ရှေ့ဖက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် မဟော်ဂနီရောင် ဖောက်ပကာ ပြောင်လက်နေသည့် ခန့်ငြားထယ်ဝါသော စန္ဒယားကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေမည်။ ပျင်းပျင်းရှိလျှင် အိပ်ခန်းမှထွက်လိုက်ရုံဖြင့် စန္ဒယားခုံကိုရောက်ရှိစေရန် တင်တင်က စီစဉ်၍ သတ်မှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တင်တင်၏ လသာဆောင်မှ ထွက်လိုက်လျှင် တဖက်အိမ်၏အပေါ်ထပ်မှ အတွင်းခန်းသို့ အထင်းသားမြင်တွေ့နေရလေသည်။ အိမ်နှစ်လုံးမှာ (၁၅)ပေထက်ပို၍ ကွာဝေးမည်မဟုတ်။ ထိုအိမ်အတွင်းခန်းထဲတွင် လက်တဝါးခန့်ထု

သည့် စာအုပ်ကြီးများကို စူးစိုက်ငြိမ်သက်စွာ ဖတ်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို တင်တင်က တွေ့နေရလေသည်။

တနေ့လည်း မဟုတ် နှစ်နေ့လည်းမဟုတ် တင်တင် ရောက်လာသည့် (၃)ရက်စလုံးတွင် ဤအတိုင်းပင်မြင်ရ သည်။ စာဖတ်သည်မှာလည်း ခဏတဖြုတ်လောက်ဖတ် သည်တော့မဟုတ်ပေ။ အနည်းဆုံး (၄)နာရီခန့်တော့ ကြာ မြင့်ပေမည်။ စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် တမြိုင်နက်တဲ ဘယ်ဆီသို့ ဘယ်လိုပျောက်ကွယ်သွားသည်မသိ တင်တင်တွေ့မြင်နေရ သည့် လူငယ်မှာ တင်တင်ထက်တော့ အနည်းဆုံး (၃)နှစ် ခန့် ငယ်မည်ဟု တင်တင်ကခန့်မှန်းမိသည်။

"ဘယ်လို ကောင်လေးပါလိမ့်"

ဟူသော မှတ်ချက်ကိုလည်း တင်တင်က ချမှတ်ခဲ့ မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူမ အာရုံနှင့် သူ့ကို မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

လှပချော့မွေ့သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်၊ ကိုယ့် အိမ်ဘေးသို့ ရောက်ရှိနေပါလျှက်နှင့် ဖုတ်လေသည့် ငပီ မှိ လေသည်မှ မအောင်းမေ့သော တကျိုးလေးအတွက် သူက နဲနဲလေးမျှ မကြေနပ်မိ၊ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ထဲ ကြီးမားထုထဲလှသော စာအုပ်ကြီးများကို စိမ်ပြေနပြေ ကြာ ရှည်စွာဖတ်ရှုနေသဖြင့် တင်တင်က မတွေးတတ်အောင်

ဖြစ်နေရသည်။

"ဒီလောက် အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလောက်စာအုပ်ကြီးတွေကို ဒီလောက်ကြာအောင် ဖတ်နေရင်တော့ ဒီကောင်လေး မကြာခင်သေမှာဘဲ၊ လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာနေရမှာ မဟုတ်ဘူး ..ကဲ"

ဤကဲ့သို့ပင် သူမကာ ဒေါမနဿဖြင့် မှတ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကို ချမှတ်လိုက်မိသည်။ ထိုမှတ်ချက်၏ နောက်တွယ်တွင်လည်း ဆက်၍ "ဒီစာအုပ်ကြီးတွေကိုဖတ်တတ်တာ ကောဟုတ်ရဲ့လားမသိပါဘူး၊ လူအတင်ကြီးအောင် အယောင်ဆောင်တာဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ"ဟူသော သံသယမကင်းစိတ်ကလည်းပေါ် ပေါက်၍လာရသေးသည်။

အိမ်သစ်ပေါ်သို့ တက်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက်တည်း အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးရန် ဖေဖေက စီမံပြီးနှင့်သည်။ ရပ်ကွက်လူထုနှင့် အသိမိတ်ဆွေ့ရန်ဆွေ အားလုံးကိုလည်း ဖိတ်၍ ထမင်းကျွေးမည်ဟု ပြောသည်။ ဘာဘဲလုပ်လုပ် တင်တင်က တော့အမှုမထား။ အိမ်တွင် လူစည်စည်ကားကားဖြစ်လျှင် သူမက ကြေနပ်ပေပြီ။

တင်တင်တို့တွင် အိမ်သို့ပြောင်း၍ ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သံဃာအပါး(၂၀)ကို အာရုံဆွမ်းကပ်ကြသည်။ မြို့တွင်းရှိ အသိမိတ်ဆွေများကို နံနက်စာကျွေးရန် ဖိတ်ကြား

ပြီး ရပ်ကွက်ထဲရှိ လူများကိုမူ နီးနီးနားနားဖြစ်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေးလည်း စကားပြောဆိုနိုင်ရန်အတွက် ညစာကျွေး ရန် သတ်မှတ်ကာ ညနေဖက်၌ ဖိတ်ကြားထားလေသည်။

တင်တင်တစ်ယောက်လည်း တနေ့လုံး ဧည့်ခံနေရ သည်နှင့် တော်တော်ပင်ပန်းလာသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ရပ် ကွက်ထဲမှ အိမ်တိုင်းစေ့မှ ဧည့်သည်များ အိမ်လုံးကျွတ်ဆိုသ လို တပွဲပွဲဖြင့်လာရောက်ကြသော လူအတော်စုံသလောက်ပင် ရှိသွားပေပြီ။ ည(၇)နာရီခွဲသို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်သည် များ တယောက်စနှစ်ယောက်စသာရှိတော့၏။ သို့သော် တဖက်အိမ်မှ တင်တင်၏ ငှစာလေးကမူ ယခုအချိန်ထိ ဆိုက် ရောက်မလာသေးပေ။

အဘဲဖြစ်ဖြစ် သူမကစောင့် သူ့ကိုသာမျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်ရုံမျှမက ထူးခြား သူတစ်ယောက်အနေနှင့်လည်း ထင်မှတ်မိနေသောကြောင့် သီးခြားမျှော်လင့်နေမိသည်။ သို့သော် ငှစာလေးက ပေါ်၍ မလာ။ တချေးချေးနှင့် (၈)နာရီထိုးခါနီးနေပြီဖြစ်သည်။

တင်တင်ကလည်း စိတ်ပျက်လာမိပါသည်။ ဖြစ် ဖိတ်မှုဖိတ်ရဲ့လားဟူသော သံသယစိတ်ကလဲ ဝင်ရောက် လာ၏။ သို့သော် ဖိတ်သည်၊ မဖိတ်သည်ကိုမေးရန်မှာ မဖြစ် နိုင်သော အလုပ်ဖြစ်သည်။

"ဪ .. ကျနော် နောက်ကျတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ညို သည်တွေတောင် မရှိတော့ပါတလား"

"ဟော .. ခေါင်းကျော်စွာ လာတော့ ဝင်းတိုမျှော် နေတာကွ လာမှ လာပါ့ဦးမလားလို့"

စိတ်ဖျက်အားလျော့နေပြီဖြစ်သော တင်တင်က အိပ် ခန်းထဲသို့ဝင်၍ အဝတ်အစားလဲရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် မျှော်လင့်နေသော အသံပေါ် လာသဖြင့် ညာခြေကို ရှေ့သို့ လှမ်းရင်း သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဥတာသည် ရှည် လုံချည်ကွက်ကျားနှင့် ရှပ်ဖြူလက်တိုကို ဝတ်ကာ ဆွယ်တာ ဝီးမိုးရောင်နုနုကို ဝတ်ဆင်ထားရင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့်ပင် ရဲတင်းစွာဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်မှာ မသပ်မယပ်နှင့် ဖွပွဖြစ်နေသည်။ ဆီမထည့် ဘဲ ဘီးဖြင့် ရှင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

တင်တင်က ဝမ်းသာမိသွားသော်လည်း နောက်ကျ နေရကောင်းလားဟူသည့် ဒေါသစိတ်ကလေးဖြင့် စိတ် ကောက်လာကာ နောက်သို့ ပြန်မလှည့်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆက်၍ လျှောက်သွားမိသည်။

သူမကို သူမ ဤကဲ့သို့ဖြစ်မိသည်ကိုပင် ပြန်၍ အံ့ဩ နေမိသည်။ ဥစာလေးအပေါ်တွင်စိတ်ကောက်ရမ်းအောင် ချစ် သူမို့လား၊ သို့တည်းမဟုတ် ခင်မင်ရင်းနှီးသူမို့လား၊ ဘာမှ

ဟော့တ်ပေ၊ အခြောက်တိုက် သူမဖက်မှ တစ်ဦးတည်း စိတ်တောက်နေလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

"သမီးရေ .. တော့ .. သမီး"

တော ဒုက္ခပါဘဲ၊ ငါစိတ်ကောက်မလို့ဟာ ဖေဖေက ခေါ်ပြန်ပြီ၊ ဒီဒွတာဘာလေးဟာ ဘာခေါ် ဌချည်းနေမှာဘဲ ဟု တင်တင်တစ်ယောက်တည်း မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

"လာပါပြီ ဖေဖေ"

"လာပါဦးကွယ် .. ဟောဒီက မောင်ကျော်စွာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် .."

တင်တင်က ခြေသောက်ကို မသိမသာအနည်းငယ် ဆောင့်၍ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ ဖေဖေတို့ထိုင်နေရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိတော့ ထိုသို့ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်တည်း သူမ၏ ရင်ထဲတွင်ဖိုခနဲ သွားရလေသည်။ ဂွစာကလေးမောင်ကျော်စွာသည် ခန့်ညားသော အပြုံးဖြင့် သူမအား ဆီးကြို၍ကြည့်နေသည်။ ဒီအကြည့်တို့ပင် မိုင်းမိုးဝိုင်းနှင်းရှိလှန်းလှသည်ဟု တင်တင်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေကမူ ဂွစာလေးနှင့်အတူ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ထိုင်နေကြသည်။ တင်တင်ကလည်း နှုတ်ခမ်းကို မပေါ်တပေါ်စူ၍ ဖေဖေ့ဘေးတွင်ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။

"မောင်ကျော်စွာ .. ဟောဒါက ဦးသမီးဘဲ

တင်တင်တဲ့ သမီး ဒါက မောင်ကျော်စွာလေ"

"တော်တော်.. အိမ်နီးချင်းလာတွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာပါဘဲ ဒါထက် မတင် ဒီနေ့ တော်တော်ပင်ပန်းနေပုံ ရတယ် မျက်နှာညှိုးနေသလိုဘဲ"

မောင်ကျော်စွာသည် အိမ်မြှေးရှင် စကားစလိုက်သည်။ အောင်မယ် ဘုကများ ငါ့ကို မတင်တဲ့ တယ်အသက် ငယ်ချင်တဲ့ကောင်လေး ငါကသူ့ထက်ကြီးပုံ ရနေတာကိုး မမေါ်တာ မမှားပါဘူး။ ယဉ်ကျေးသူတိုင်းဒီလိုပြောကြမှာ ဘဲ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ငွားလေးက ငွားမကျပါဘူး ဟူ၍ သူမက စိတ်တွင်းမှ မှတ်ချက်ကို ချလိုက်ပြန်သည်။

"ထုတ်တယ် မောင်ကျော်စွာ ညှို့သည်ရွှေတများ လွန်းလို့ နုံးသလိုလိုဖြစ်သွားတယ်"

ကြိုတင်၍ တွေးတော မထားဘဲ ပါးစပ်မှ မောင် ကျော်စွာဟု အတိုအရှောက် ထွက်ပေါ်သွားခြင်းကိုလည်း သူမက အံ့ဩနေမိလေသည်။

"ဒါထက်မောင်ကျော်စွာက တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက်နှယ်ပေါက်ဘဲ သိကြသေးတယ် တစ်ယောက်အ လုပ်အကိုင် တစ်ယောက်မသိကြရသေးဘူး အိမ်နီးချင်းဆို တော့ သိထားကြမှပေါ့ကွယ် ,.. ဦးက တိုင်းမင်းကြီးတောင်း တစ်ယောက်ပါ။ အခုပင်စင်ယူပြီး ဒီကိုပြောင်းလာခဲ့တယ်

. . လေ . ."

"အော် . အော် . . ဦးက အုပ်ချုပ်ရေးဘက်ကကိုး ကျနော်က တက္ကသိုလ် မြန်မာစာ ဌာနမှာ နည်းပြဆရာ လုပ်ပါတယ် . . အခုလဲ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းတက်နေပါတယ်။ ကျောင်းမှာဘဲ အလုပ်ပြန်လုပ်တော့ ရှေ့ပညာရေးအတွက် အဆင့်တက်ကြိုးစားနိုင်တာပေါ့ဦးရယ်"

မောင်ကျော်စွာသည် စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြုံး၍ ခပ်မှန်မှန်ပြောရင်း တင်တင်ကို ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ တင်တင်ကလဲ သူ့စကားကြောင့် ကိုယ်လေးတွန့်သွားမိသည်။ လက်တစ်ဝါးခန့်ထူသည့် စာအုပ်ကြီးများကို သူသိ၍ဖတ်တာဘဲဟု ယုံကြည်စိတ်ချသွားတော့သည်။ မောင်ကျော်စွာကိုလည်း အထင်ကြီးသွားမိလေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဧည့်သည်များကလဲ ညည်းသူမရှိကြလေတော့ သူတို့အားလုံး ထမင်းစားခန်းသို့ ကူးယာခဲ့ကြသည်။ စားပွဲမှာ ဟင်းလေးငါးခွက်ပြင်ပြီး ဦးကျော်ခင်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ မောင်ကျော်စွာနှင့် တင်တင်က မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

"ကဲ . . , ဟော့ စားကြမယ်"

ဟူသော ဦးကျော်ခင်၏ ကြွေးကြော်ချက်နှင့်အတူ ထမင်းစားပွဲကို စတင်ကြတော့သည်။ မောင်ကျော်စွာက ထမင်း

စားနေရင်းကပင် မျက်လွှာကိုလှန်၍ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တင်တင်၏ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် တိုးနေသဖြင့် မျက်လွှာကို မသိမသာ ချလိုက်ရသည်။ တင်တင်က အစောက်ရှိတဲ့ကောင်လေးဟု စိတ်တွင်းမှ စွပ်စွဲနေမိသည်။

"မောင်ကျော်စွာ ဘာမှ-အားနာမနေနဲ့နော် ကိုယ့်အိမ်သားလိုတဲ့ပေါ့ကွယ် စားသာစား ဦးတို့ကတော့ သားယောက်ျားဆိုလို့ လုံးဝမရှိခဲ့တော့ လိမ်လိမ်မာမာဆိုရင် ကိုယ့်သားအရင်းလို ချစ်တတ်ပါတယ်ကွယ်"

ဦးကျော်ခင် ဤမျှနူးလှောက် စကားများနေခြင်းကိုတော့ တင်တင်တစ်ယောက် မကြိုက်နှစ်သက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သို့နှင့်ပင် သူတို့အားလုံးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်၍ ရောက်လာကြသည်။

"ဒါထက် မတင်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကတဲ့လား"

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်၍လာသော မောင်ကျော်စွာ၏ စကားက သူမအားတည့်တည့်ကြီးမေးချလိုက်သဖြင့် တင်တင်တစ်ယောက်မှာ ဘဝင်ကလေးများဝင် ဖိုသွားရှာလေသည်။ ဖေဖေရော မေမေပါရှိနေကြသဖြင့် သူမက အိန္ဒြေကို အနိုင်နိုင်ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ကျော်စွာ မန္တလေး တက္ကသိုလ်

မှာ တက်ခဲ့တာ ဥပစာ အထက်တန်းအောင်တော့ ကျောင်းထွက်လိုက်တာဘဲ"

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးကျော်ဖင်က ဝင်၍ မေးသည်။

"ဒါနဲ့ မောင်ကျော်စွာ မိဘတွေကရော"

"ကျွန်တော့်မိဘတွေ မရှိကြတော့ပါဘူးဦး.."

"အော် ကျွတ်..ကျွတ်..ညီအကိုမောင်နှမကော ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ"

"ကျနော်တစ်ယောက်ထဲဘဲ ရှိပါတယ်။ ကျနော် (၃) နှစ်သားကျော်လောက်က မေမေဆုံးသွားတယ် ဖေဖေကတော့ ကျနော် ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်း နောက်ဆုံးနှစ်လောက်မှာ ဆုံးသွားပါတယ်။ ကျနော်က ပြည်ဇာတိလေ၊ မိဘတွေ အခြေစိုက်တာကလဲ ပြည်မှာဘဲ အခြေစိုက်ကြတာဘဲ။ ကျနော် တက္ကသိုလ်ရောက်လာတော့ ကျောင်းဆောင် ကျောင်းစား လာနေခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေက ကုန်သည်ဆိုတော့ နဲနဲပါးပါး ချောင်လည်တာပေါ့ ဦးရယ်.. ဖေဖေ အနိစ္စရောက်သွားတော့လဲ ပစ္စည်းလေး ဘာလေးအနည်းအကျဉ်းကျန်ခဲ့သေးတယ်။ ဒီပစ္စည်းကလေးနဲ့ဘဲ ကျနော်လဲ တန်းမပျက်ဆက်ပြီး စာမေးပွဲအောင်တဲ့အထိ နေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ရန်ကုန်မှာဘဲ အခြေစိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အခုအိမ်လေးကို ဝယ်လိုက်တာပါဘဲ.ခုတော့ ကျွန်တော် ယယ်

ထဲက အတူနေလာခဲ့တဲ့ဦးလေးတွန်းနဲ့အတူ နေပါတယ်...”

တင်တင်တို့သားအဖ သားအမ သုံးယောက်က မောင်ကျော်စွာ၏ အကြောင်းကို ပိုင်း၍ စပ်စုလိုက်ကြသည် ညှိမှုနှင့်ပင် တညတာတဲ့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တင်တင်တို့သုံးယောက်လုံးက မောင်ကျော်စွာကို အထင်ကြီး လိုက်ကြသည်။

တကယ်ဆိုတော့လဲ မောင်ကျော်စွာသည် ယခုမှ အသက် (၂၀)နှစ်သာရှိသေးသည်။ အသက် (၁၆)နှစ်ကထဲ က တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာကာ အသက် (၂၀)ကျော်သည် နှင့် တဗြိုင်နက်ဝိဇ္ဇာတန်းအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ထိုညကတစ်ညလုံး တင်တင်သည် မောင်ကျော်စွာ ကိုသာ အိပ်မက်မက်နေသည်။ တနေ့လုံးပင်ပန်းနွမ်းနယ် ထားသော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပြန်တော့သည်။ မောင်ကော်စွာသည် တင်တင်၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာဝယ် ကေရာဇ် ဘုရင်လေးဖြစ်နေရှာလေသည်။ သို့သော် ကေရာဇ် ဘုရင် လေးသည် ရာဇအိမ်ခြွေတွင်သားဖြင့် ပလ္လင်ပေါ်ထက် စံမြန်း နေတော်မူကာ တင်တင်အား ယုံယုံမျှပင် စောင်းငဲ့၍ မရှုအား ခဲ့ပေ။ တင်တင်တစ်ယောက် စိတ်ထဲတွင် မကြေမနပ်ခံစား ခဲ့ရလေသည်။

xxxxx

"စကဲလဲ × × ဖျော်ပါနိုင် × × နှစ်ပင်တိုင် ကြော ကြာခဲ့လယ် × × ×

သီချင်းသံသည် ဆောင်းလေ၏ အစရှေ့တွင် ကြော ကြောလေးလွင့်ပါလာရသည်။ ငြိမ့်ညောင်းသော စန္ဒယားသံ နှင့် ကြည်လင်သည့် သီချင်းသံမှာ ပကောရနေ၏။ တီးလုံး တီးကွက်များမှာ အဆင့်အတန်းမြင့်လှသဖြင့် နားဆင်၍ မငြီး နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

တင်တင်သည် သွယ်လျှသော လက်လေးများကို စန္ဒယားခလုပ်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးပေါ်၌ အပြေးအလွှားလှုပ်ရှားနေ ရင်း၊ နီတွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလည်း သီချင်းသားကိုစိတ် ပါလက်ပါ သီဆိုနေသည်။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးက ကောင်း ဆိပ်ငြိမ်၍နေရာ တင်တင်၏ငြိမ့်ညောင်း သော စန္ဒယားသံနှင့် သီချင်းသံမှာ ကြီးစိုးမင်းမူနေတော့ သည်။

တဖက်အိမ်၏ ပြူတင်းပေါက်၌ မောင်စကော့စွာ တစ်ယောက်က နားစွင့်၍နေခြင်းကိုတော့ တင်တင်က မသိရှာပေ။ ငိုင်းငိုင်းစက်စက် သာယာနေသည့် လမင်းကြီး ကို ကြည့်ရင်း တင်တင်၏ တေးဂီတသံစဉ်များ သယ်ဆောင် ရာနောက်သို့ မောင်ကျော်စွာ တစ်ယောက် လွင့်ပါနေရ

တော့သည်။

× × မူနယ်ပွား × × ဘယ်ဆီမှာ ဘယ်ဘုန်းအား၊ ပျော်တော်ညား ရှာလိမ့်မယ် - သူတိုင်းကြောကာလဲဝယ် × × လွမ်းကာကြွယ်လို့ .. မူနယ်ပွား × ×"

တီးကွက်လဲဆုံးသွားပြီ၊ တင်တင်က ညောင်းလာသည့်အလား ခေါင်းလေးကို ငုံ့စောင်း၍ ခါပစ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် စန္ဒယား အဖုံးကို ပြန်၍ ပိတ်ပြီး အတွင်းခန်းသို့ လှည့်ဝင်လာကာ အိမ်အပြင်ဖက် ဝရံတာသို့ ထွက်လိုက်လေသည်။

အေးမြသော ငွေသားလရောင်သည် တင်တင်၏ ကိုယ်လုံးအား သိမ်းကြုံးငွေဖက် ရွှမ်းမြုံ့ထားလိုက်လေသည်။

တင်တင်သည် ငွေလစန်းသော်တာကို ကြည်နူးစွာ မြင့်မော့၍ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မမျှော်လင့်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"မမ တင်"

"အော် .. မောင်ကျော်စွာ မအိပ်သေးဘဲကိုး"

"မမတင် ဒီလောက် စန္ဒယားတီးတော်မယ် မထင်မိဘူး၊ တစ်ခါမှလဲ မကြားဘူးသေးဘူး .. အဆိုကလဲ သိပ်ကောင်းတာဘဲ ဒီလောက် အသံကောင်းတဲ့ သူကို ကျနော်

မတွေ့ဘူးသေးဘူး .. တကယ်ဘဲ"

"ဒါလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ် .. သူလို ကိုယ်လိုထက် တင်တင်တို့က ပိုမတော်ပါဘူး"

"တော်လို့ တော်တယ်ပြောတာပေါ့ မမတင်ရယ်.. ကျွန်တော်လဲဝါသနာသိပ်ပါတာ ဝါသနာကြီးလွန်းလို့ ဘကြည့် မရှုမှာစိုးတာနဲ့ ငုတ်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်"

"အော် မောင်လေးလဲ ဝါသနာပါတာကို၊ စန္ဒယား မတီးတတ်ဘူးလား"

အမှတ်မထင် သူမ၏ နှုတ်များမှ "မောင်လေး"ဟု သော စကားက ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမက ဒါကိုပင် သူမဘာသာ အံ့ဩသွားမိသည်။

"တီးတတ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဝါသနာကြောင့် သင်ဘူးတာဘဲ"

"ဒီလိုဆိုရင် ဒီဖက်ကူးခဲ့ပါလား၊ မောင်ကျော်စွာ တင်လဲ ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ဘဲ၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် လောက် တီးကြရအောင်"

"ဦးတို့ ဖေဖေတို့ အားနာစရာကြီး မမတင်ရယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးမောင်ကျော်စွာ ဖေဖေတို့ကတော့ တင့်အတွက် ရှိုးနေပြီ ပြီးတော့ သူတို့က အောက်ထပ်မှာ အိပ်ကြတာ ဒါလောက် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တင်တံခါးသွားဖွင့်

လိုက်တော့မယ်နော် ကုတ်လား "

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် ကြည်လင် ပြိမ့်ညောင်းလှသော တင်တင်၏ သီချင်းသံလေးသည် ဓောင်ကျော်စွာ၏ စန္ဒယားဆရာတစ်ဦးပမာ နိုင်နင်းလှသော တီးကွက်လေးများဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော စန္ဒယားသံလေးနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် အေးမြိမ်းသာယာစွာ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

"ချစ်သူမျှကို .. မြင့်မိုရ် ရွှေတောင်ထုံးသာပလေ × × × လေးဆူဒီပ ါ × × × သီတာရေမြ ဆုံးစေဘော့ .. လေ × × ×"

××××××

(၂)

"အကိုလေး ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား။ ဒီနေ့ ဘယ်အချိန်လဲ"

လှေကားမှ တနိုင်းနိုင်းမည်သောင် တက်၍ လာရင်း အသံပါကြားလိုက်ရလေသောကြောင့် ကျော်စွာသည် စာအုပ်ကို မျက်နှာမှခွာပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထွေးသည် သူ့ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း နှင်းဆီပွင့်များကို ကိုင်ထားလေသည်။ ထွေး၏ နုတ်ခမ်းအစုံနှင့် နှင်းဆီပွင့်

များသည် အရောင်ချင်းပြိုင်၍ အလှချင်းယှဉ်ကာ ဝင့်နေကြသည်။

နုထွေး၏ မျက်နှာလေးသည် ပကတိရိုးသားမှုကို ဆောင်၍ အပြစ်ကင်းမဲ့နေရှာသည်။ အမှန်ဆိုစေတော့လည်း ထွေးသည် အသက် (၁၇)နှစ်ပင် မပြည့်ရှာလေသော (၉)တန်း ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကလေးစိတ်က မကုန်ရှာသေးပေ။ ဘာမဆို ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလေ့ရှိသည်။ အားလုံးအပေါ်တွင်လည်း ထွေးက နွဲ့ဆိုးဆိုးသည်။

ထွေးတစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိုစိုပြေပြေဖြစ်လာသည်။ ထွေးသည် မိတဆိုးလေး ဖြစ်ပြီး ဖခင်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်ဝယ် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်၍ လူတိုင်းကအရေးပေးကြသည်။ သနားကြင်နာကြသည်။ ထွေး အပေါ်တွင် ဘာမဆိုခွင့်လွှတ်ပြီးသား သဘောလျှင်ဖြစ်ကြသည်။

ထွေး၏ ဖခင်မှာ မှူးအုပ်စာရေးကြီးဖြစ်ပြီး အိမ်ပိုင် ယာပိုင်မရှိကြဘဲ ထုံးစံအတိုင်း ကြုံရာတွင် ငှားနေကြသဖြင့် ကျော်စွာတို့ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ရောက်ရှိ ငှားရမ်းနေထိုင် ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထွေးသည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် တပွေ့တပိုက်လေးလှနေ သည်။ ခွက်ခွက်လက်လက် ပြောဆိုပြုမူ၍ ရှိသဖြင့် တမျိုး

ချစ်စရာကောင်းသည်။

"ဒီမှာအကိုလေး .. ကျောင်းမှာ မမတင်နဲ့တွေ့ရင် ဒီပန်းတွေပေးလိုက်စမ်းပါ မရှိမဲ့ဘောပါ အကိုလေးရယ်နော် မနက်ကတွေ့ခူးလာတာ ထမင်းအိုးတယ်ပြီးလို့ သွားမေးတော့ မမတင်ကျောင်းသွားပြီတဲ့ .."

သူမသည် စကားကို ဆက်၍ မပြောတော့ဘဲ ပန်းအိုးကို ကျော်ကွာထိုင်နေရာ ဘေးရှိ ခုံလေးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ တင်တင်သည် မောင်ကျော်စွာ၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်၍ တက်နေပြီဖြစ်သည်။

"အော် နောက်တစ်ခုက ညနေမှပေးလို့လဲ မရဘူး ထွေးက မနက်ဖက်ပေးမယ်ပြောထားတာ"

"အကိုလေး ယူမသွားချင်ပါဘူးကွာ"

"ယင် အကိုလေးကလဲ ထွေးပင်ပင်ပန်းပန်းခူးလာရတာကို"

ထွေးသည် မကြေနပ်ပုံဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို စူကာ ခြေထောက်နှစ်ချက်သုံးချက် ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမက စကားဆက်လိုက်ပြန်သေးသည်။

"ဘာလဲ အကိုလေးက မတင်ကို ပန်းပေးရမှာ ဖိုးရလို့ အုံ့ပွင့်နေတာလား"

"တာ .. ဘာ .. တယ်လို .."

"အကိုလေးနဲ့ မမတာင်နဲ့ ကြိုက်နေကြတာ ထွေးသိပါတယ် .. အကိုလေးရာ ဒါကြောင့် ဖိုးမလုံ ဖုံးဖွင့်နေတာမဟုတ်လား"

"ဟာ .. ထွေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် အကိုလေးရာ ထွေးသိပါတယ် .. မမတာင်နဲ့ အကိုလေး တကယ်လို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဒီပန်းကို အကိုလေး ပေးရဲရှာမှပေါ့ အစ်ကိုလေးတို့ကိုက မရိုးသားလို့ မပေးရဲတာပါ"

ထွေးသည် မချိုမချဉ် မျက်နှာဖြင့် ထပ်ဆင့်၍ဝင် ထဲလာသည်။

"ထွေး .. သူများတွေကြားကုန်ပါအုံးမယ်ကွာ မဟုတ်မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ .. မမတာင်သိသွားရင် အားနာစရာကြီး"

"အကိုလေးကလဲ ဖုံးနေပြန်ပြီ .. ထွေးက အကုန် သိလို့ပြောတာ .. ရတယ် ဒီနေ့ ထွေးကျောင်းပိတ်တဲ့နေ့ နေ့လည်ဆို မမတာင်ပြန်လာမှာဘဲ အဲဒီတော့မှဘဲ .. အကိုလေး ဖိုးမလုံ ဖုံးဖွင့်တာကို ပြောပြီး ပန်းတွေ ပေးလိုက်တော့မယ်"

"အို .. ဟဲ့ .. ဆောင်မလေး နေဦး"

မရတော့ပါ ထွေးတစ်ယောက် ပန်းစီးကိုယူ၍

ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ကျော်စွာ တစ်ယောက် ရင်ထဲတွင် မချိတောင်မြှစ်ရင်း၊ သက်ပြင်းတချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

မမတင်ကို ကျော်စွာ တစ်ယောက် ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်မှာ (၅)လကျော်ဝင်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ မမတင်ကို အကဲခတ်ရသလောက် သူ့အပေါ် ညွတ်နေသည်ကို သိသာနေသော်လည်း တိတိကျကျ အဖြေကိုတော့ ယနေ့တိုင် မပေးသေး။

စာမေးပွဲကလဲ ကပ်၍နေလေပြီ။ ကျော်စွာ စိတ်တွေက တည်ငြိမ်မှု မရှိနိုင်၊ ချစ်ရတက်မီး၏ လောင်ကျွမ်းမှုကို ပူပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်။

"ရက်စက်လိုက်တာ မမတင်ရယ် .. ဒီကရင်မှာ မချိနိုင်တော့ပါဘူး မမရယ်"

xxxxx

(၄)

"ဘယ်လိုဘဲ စဉ်းစား စဉ်းစား ခေါင်လို နှစ်မလို ချစ်တဲ့မေတ္တာကို ခံယူဖို့ ခက်နေတာပါကွယ်"

"အပိုတွေပါဗျာ ဒီစကားတွေ ထပ်ကာလဲလဲကြားနေရလို့ ရိုးနေပြီ။ ကျုပ်ကပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်တွေ ဒီလောက်ဆွဲလာရတာ ဘာအကျိုးထူးလဲ

ခင်ဗျားလဲ တမေ့ပွဲကျခဲ့ပြီး ကျွဲလဲ တမေ့ပွဲကျခဲ့တယ်။ အလုပ်တွေလဲ ထိခိုက်တယ် ဘာဖြစ်မှုထူးလဲ"

"မင်း . မင်း . . တယ်ရမ်းပါလား . . ငါ့ကိုများ ကျွဲလုံး ခင်ဗျားလုံးရိုက်ပြီးတော့ . ဟင်း . သိပ်တတ် လာတာပေါ့ အခု အမြေပေးရင် ဒဲ့ဓိတက်တောင် ဝိုဆိုး ဦးမယ် နားလည်လား"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမှာ ဂိုဏ်းဖြတ်ထားပါသား အမြေ့ရှိ နေပြီပေါ့ . ."

ဒီလိုအပြေသာရှိရင် ဒီလောက် မကြာဘူး၊ မင်းတို့ ပေါ် မဘာယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းတယ် အခုစဉ်းစားနေတာက အိမ်ထောင်ရေးကို မျှော် မှန်းလို့တဲ့ တဘိုးတအိမ် ထူထောင်ကြရင် လင်ရယ် မယား ရယ်ဆိုတဲ့ ချစ်တဲ့စိတ်၊ ကြင်နာတဲ့စိတ်တွေကို ပြောင်းကြရမှာ မင်းကဒီလောက်ဖြစ်နေတာ မလွန်လွန်းဘူးလား"

ခင်ဗျား. . ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင်မှတ်စက်ရ သလား ကျွဲထားခဲ့တဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို အေးအေး သ ဘောထားလို့ရမလား၊ ခင်ဗျား အသဲထဲမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်တွေရှိမရှိသေးရဲ့လား ဟင်း။

"မင်း . မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ငါ့ကို ခင်ဗျား လုံး ကျွဲလုံးရိုက်မပြောနဲ့ဆို. . ဘယ်တုန်းက ဒီလိုပြောဘူး

သလဲ . ."

"ပြောတယ်ဗျာ . . ပြောတယ် . ဒါလောက်တောင် အသဲမာတဲ့သူကို . ."

"ကဲ . . ကဲ . ."

တင်တင်၏ လက်ဖဝါးနုနုသွေးချေဥသွားရသလို မောင်ကျော်စွာ၏ ဘယ်ဖက်ပါးတစ်ခြမ်းမှာ သွေးချေဥသွား ရသည်။ မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တပျက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွား သည်မှာ မြန်ဆန်လှသည်။

မောင်ကျော်စွာက အံ့ဩစွာဖြင့် ငေးကြည့်မိသလို တင်တင်ကလည်း သူမ၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကြေကွဲခြင်း ဝမ်း နည်းခြင်း အရိပ်အယောင်တို့ဖြင့် ကြည့်နေပြီးမှ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်၍ ငိုရှိုက်ကာ အတွင်းဖက်သို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ခဏကြာထိ ငေးကြောင်၍ ရပ်နေပြီးမှ ကျော်စွာ သည် တလှမ်းချင်း လှမ်း၍ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ တော့သည်။

"ကိုလေး . ."

ခြံထဲသို့ဝင်မိသည်နှင့် တမြိုင်ခုတ် ထွေး၏ ခေါ်သံကို ကြားရသောကြောင့် လှည့်၍ကြည့်မိသည်။ နှင်းဆီပန်းလေး တစ်ပွင့်ကို လက်ထဲက ကိုင်ထားကာ ထွေးသည် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်။

"ဟင် ကိုလေး မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

ထွေးက တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အလောတကြီးမေးလိုက်ရင်း ကျော်စွာ၏ လက်မောင်းတဖက်ကို လှမ်း၍ ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဒါကိုပင် ကျော်စွာက ရှုံ့မှုန်းသည့်အမူအရာဖြင့် ထွေးအားပြန်၍ ကြည့်နေသည်။

"ကိုလေး ကိုလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင် .. ဘာဖြစ်တာလဲ ပါးတခြမ်းလဲ နီနေပြီ"

"သွား .. နင့်အလုပ်လား . သွား .. သွား"

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ကျော်စွာ၏ အသံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြင်းထန်နေသည်။ သူ့အသံကြောင့် ထွေး၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ သွက်သွက်ခါအောင်ပင် တုန်လှုပ်၍သွားရသည်။ သူမဆုတ်ကိုင်ထားသည့် လက်တဖက်ကိုလဲ သူက ဆောင့်၍ ရုန်းပစ်လိုက်လေသည်။ မရှိန်နှင့်ဖြစ်၍ ထွေးမှာ ယိုင်၍ လဲမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။ ပူနွေးသော မျက်ရည်များသည် ဖလာတော မီး ကျလာရတော့သည်။

ကျော်စွာသည် တကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ် တုန်နေရာက ထွေးအားငေး၍ ကြည့်နေသည်။ ထွေး၏ နှုတ်ခမ်းတို့သည် ကြိတ်၍ ငိုနေသည့်ကြားမှပင် ညည်း၍ထွက်လာကြသည်။

ချက်ချင်းအောက်မှာပင် မွှေးက သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ လှည့်ပြန်စွာပင် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတော့သည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တပြိုင်နက်တည်း သူကလည်း မွှေး၏ နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ ပြေး၍ လိုက်သွားလေသည်။

"မွှေး ... မွှေး"

သူကတုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာပင် ခွန်းဆင့်၍ ခေါ်မှာသော်လည်း မွှေးကမူ လှည့်မကြည့် ရှေ့သို့သာ တွင်တွင်ပြေးနေသည်။

"မွှေး ... မွှေး"

မွှေးကမူ ငဲ့စောင်း၍မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရုတ်တရက် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြေးကာ ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် ခေါင်းအုံးပေါ်၌ မျက်နှာအပ်ကာ မျက်ရည်များ သွန်ဖြိုးလိုက်ပါတော့သည်။

"မွှေး . ညီမလေး ကိုလေးမှားပါတယ်ကွယ် . ကိုလေးကို ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ"

ကျော်စွာက မွှေး၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကအား ယုယုယယကိုင်၍ မျက်နှာကိုမော့သည်၊ သူ့ဓက ရုန်းကန်၍နေသဲပင်ဖြစ်သည်။ မွှေးက ခပ်ကြမ်းကြမ်းရုန်းကန်လာသဖြင့် သူကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပန်းနုစိမ်းဝတ်တို့ခပ်တင်းတင်းဆွဲ၍ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ဆွဲ၍သွင်း

သည်။ အားမတန်ရှာသော ပါလာရေသော်လည်း ထွေး၏မျက်နှာကို မပေါ် နှုတ်မြဲတိုင်း ငိုမြဲတိုင်းပင်။

"ထွေးတိတ်တိတ်ပါကွယ် .. ကိုလေးပါးကို ရိုက်လိုက်စမ်းပါ ကိုလေးခံပါ့မယ်"

ပါးတဖက်ကို မထွေးဆီသို့ထိုးပေးသည်။ ညာဖက်ပါးဖြစ်သည်။ ထွေးက တခွန်းမှ ဝင်မပြော၊ ရှိုက်သည်ထက်သာ ရှိုက် လာသည်။

ကျော်စွာ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ကြည်တို့သည် ဖရိုဖရဲကျဆင်းလာကြသည်။ ထွေး၏ နဖူးပေါ်တွင် တပေါက်ပေါက်ကျဆင်းနေရင်း မျက်ရည်စက်သွယ်တို့သည် နုညက်သည့် ထွေး၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် ဆုံစည်းကြလေသည်။

ထွေး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို သူက တစ်တစ်ရစ်ရစ် ပွေ့ထားသည်။

"ထွေး .. ကိုလေးစိတ်ဆိုးပြီး ပြောမိတာပါကွယ် ထွေးကို စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုလေးကို ကြည့်ပါ"

"ထွေး.. ထွေးက ငိုတာပါ .. ကိုလေးရယ် .. ဟင့် .. ဟင့် .. ကို .. ကိုလေးစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ထွေး .. ကျေနပ်ပါတယ်"

"ကိုလေး တောင်းပန်ပါတယ် ထွေးရယ် ထွေးကို ကိုလေး ဘယ်လိုမှ မစောင့်ရှောက်ပါဘူး တသောင်းချီကြိုးနဲ့

မျှော်မိတာပါ ... ကြေနပ်ပါတော့ ..."

ထွေး၏ နှုတ်သီးလေးများသည် တိုးဝင် ကွယ်ပျောက် ၍သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သိမ့်သိမ့်လေးတော့ တုန်နေ သည်။ ကိုယ်လုံးလေးကို ကျော်စွာက တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး ပွေ့ဖက်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ကျော်စွာ၏ လက်များက တေ ဆောတလို ငြိမ်၍တော့နေသည်မဟုတ်။ သူမ၏ ကျောပြင် လေးမှသည် သေးဖက်နုတောင်းလေးများကို ပွတ်သပ်ရင်း ကပင် လျှော၍ဆင်းသွားပြီး တင်သားလုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးကို ဆုတ်နယ်၍ပေးမိနေသည်။

ထွေး၏ကိုယ်လုံးလေးသည် တစတစ ငြိမ်သက်လာ သလို တလောကလုံးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ လာ သည်။ ကျော်စွာ၏ မျက်နှာသည် ထွေး၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကပင် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်၍လာသည်။ မကြာမီတွင် မျက်ရည်များစို့နေသော မျက်နှာနှစ်ခုမှာ းကပ် သွားကြတော့သည်။ ထွေး၏ နီညက်သော းပြင်လေးပေါ်ရှိ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးများကြားသို့ ကျော်စွာ၏ နှာတံထိပ်ကလေးက တိုးဝင်ပွတ်ဆွဲ၍ လျှောတိုက် ကာ နမ်းနေသည်။ ထို့နောက် ဖြတ်ကနဲ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုမှာ ဝ ဟေဆက်သွားကြရင်း ထွေး၏ မျက်နှာလေးသည် ဆတ်ကနဲ မော့၍ တက်လာရတော့သည်။

ကျော်စွာက ထွေးအား တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပွေ့ဖက်ထားသလိုထွေးကလဲ ပြန်၍ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်တွယ် ၍လာတော့လေသည်။ ကြားလေသွေးမှာ ဝိုးသည့် အလား မလွှတ်တမ်းဖက်တွယ်ထားကြသည်။

ထွေးသည် သွယ်ပြောင်း နွဲ့နှောင်းသည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျော်စွာ၏ လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်ရင်းက အလိုကိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နေရှာသည်။ အနည်းငယ်မှ ရုန်းကန်ခြင်းကိုပင် သူမက မပြု။ ကျော်စွာ ပြုသမျှနေရသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာလေးကို ချကာလောကကြီးအား မျက်မှောက်ပြုသည်။ ချစ်သည်မှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ မမြင်တူသော သဘောက ထွေး၏ မနောတွင်ပေါ်လွင်နေပေသည်။

မပြီးဆုံးနိုင်သေးသော အနမ်းများကြောင့်ထွေး၏ ရင်သည် နိမ့်တုံမြင့်တုံနှင့် လှိုင်းထနေသည်။ ကျော်စွာက ဒါကိုပင် မြင်လိုက်၍ သူ၏ရင်နှင့် ပူးကပ်စွာဖိ၍ ငြိမ်သက်စေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တဖြူးဖြူးပင် နုထွေး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖိရင်း သူမကို ပက်လက်လှန်၍ ချလိုက်ရာက သူမ ဝတ်ထားသည့် ပေါ်ပလင် ရင်စေ့လေးအောက်မှ မို့မောက်ကာ နေသော ရင်သားများကို မချင့်မရဲဖြင့် ဆုတ်ကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်ပေးနေတော့ရာ ကျော်စွာ၏ လက်များကို တွန်းဖယ် နိုင်စွမ်းမရှိလေတော့၊ လက်မောင်းဖိုတဖက်ကိုသာ ထွေး၏ လက်လေးတဖက်က ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ထားမိလိုက်

သည်။

ရင်ဖုံလေးကို ဆုတ်နယ်ရင်းက၊ ရင်စေ့အင်းကျီလေး၏ နှိပ်စေ့လေးများပြုတ်ထွက်ကုန်ပြန်တော့ လက်ထိုးကာ သွင်းလို့ ဆုတ်နယ်လိုက်ပြန်ရင်း ဘော်လီ ကျယ်သီးလေးများကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြန်ကာ ကျော်စွာ၏ နှုတ်ခမ်းများက ထွေး၏ နှုတ်ခမ်းဆီမှ သည် ဖူးဖူးမို့မို့ နို့လေးများဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်းကာ စို့လိုက်ပြန်တော့ "အို . အကို"ဟူသော အသံလေးဖြင့် ထွေး တစ်ယောက် တွန့်၍သွားရာသည်။

တဖြေးဖြေးဖြင့်တရှူးရှူးတံမှုံရှုံဖြစ်၍ လာရသော ကျော်စွာသည် ထွေး၏ နို့သီးလေးကို လျှာဖြင့် ထချက် ပတ်ကာ ယက်၍မွှေလိုက်ရင်း ဆွဲ၍ထိုင်လိုက်ရာက ထွေး၏ ထဘီလေးကို သူ၏ ခါးဆီသို့ လှန်၍တင်လိုက်လေတော့ရာ ခိန်းကနဲဖြစ်သွားသော ရင်ခုန်သံနှင့်အတူ ထွေးသည် မျက်လုံး လေးများကို မှိတ်၍ ချလိုက်တော့သည်။

မကြာလိုက်ပါချေ ပေါင်ဖွေးဖွေးလေးများ မြောက်၍ ပါသွားရင်းက နီရဲနေသောထွေး၏ စောက်ပတ်အကွဲကြောင်း ဆီသို့ ကျော်စွာ၏ လီးတန်ထိပ်က ဆတ်ကနဲ ဝင်၍လာရာ ထွေး၏ ခါးလေးတွန့်ကနဲဖြစ်သွားရင်းကပင် လီးတန်ကြီးက စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို ထိုးခွဲကာ အတင်းပင် ဖြဝင်လာလေတော့ "အိုအမေ့"ဟူသော အလန့်တကြား အသံ လေးဖြင့် ထွေးတယောက် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ရင်း ဆက်၍လည်း "အ . . အ . . အင်း"ဟူသော အသံလေးဖြင့်

ကော့၍တက်သွားရလေသည်။

ထွေးတာကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်၍နေခဲ့ရပါပြီ။ ကျော်စွာကလဲ ထွေးကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေလျက်က ချပ်သွက်သွက်ပင် ဆောင့်၍ လိုးနေသောရာ အင့်ကနဲ .. အင့်ကနဲဖြစ်လျှက် "ထွေး၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် တသိန့်သိန့် လှုပ်ရှားနေရတော့သည်။ ပြီးတော့ ကျော်စွာ၏ လက်တရွဲ နို့အုံလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွလေး ဆုတ်နယ်၍လည်းပေးနေ ပြန်တော့ ထွေးတစ်ယောက် အချစ်၏ရသစုံကြွားဝယ် မဒို တင်ကဲဖြစ်ကာ လွင့်မျောနေရတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ၏ရင်ထဲဝယ် အချစ်စိတ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကြီးစိုးလာ၏။

တင်တင်တည်းဟူသော အသိမှာ ကျော်စွာ၏ အသဲ နှစ်လုံးမှပျောက်ကွယ်ယောသည်။ မကြာသေးမီ တိုတောင်းလှ သော အချိန်ကမှ တွေ့ခဲ့ရသော တင်တင်ကို ပစ်ပစ်ခါခါပင် မေ့ပျောက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ရွှဲစို၍လာသော ထွေး၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ မာန်တုန် ဖြင်းစွာ ထုတ်ချီသွင်းချီလုပ်နေသော လီးတန်ကြီးကြောင့် အ သံလေးများထွက်ပေါ်၍ လာခဲ့ရသလို နှစ်ယောက်လုံးသည် လည်း တဲ့တဲ့ရှိုက်ရှိုက်လေးဖြစ်၍ လာခဲ့ကြသည်။

ခဏချွအကြာတွင်တော့ "အား ... အမလေး .. အကိုလေးရယ်" ဟု ဖြည်တမ်းရင်းက ထွေး၏ ကိုယ်လုံးလေး မှာ ကော့ပျံတက်သွားရသည်အနိုက်မှာပင် စောက်ပတ်ထဲ ကျော်စွာ၏ လီးတန်ကြီးကိုလည်း ထွေး၏ စောက်ပတ်လေး

က အတင်းညှစ်ထား ရအောင်၍ ဆွဲလိုက်လေတော့ရာ "အ .. အင်း .. ဟင်း..ဟင်း" ဟု ညီးတွားရင်း ကျော်စွာသည် ထွေးပေါ်သို့ မှောက်၍ ကျလာပြီး သူ၏ သီးတန်ကြီးသည်လည်း. ငေါက်ကနဲ ဆတ်ကနဲဖြင့် ချစ်ရည်တို့ ကို သွန်ဖြန်းလိုက်ပါတော့သည်။

တင်တင်အား ချစ်ရသည်မှာ ပွဲဈေးမှယ် နိုးရိန်ဘွယ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသလောက် တွေးကာမှ ဈေးချမ်း၏။ ဆိတ်ငြိမ်၍ ငြိမ်းချမ်းလှပေတော့သည်။

xxxxx

(၄)

ရက်တို့သည် ဆွေ့ဆွေ့လွန်မြောက်ခဲ့ပြီး လသို့ပင်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

မောင်ကျော်စွာသည် ကပက်တိမ်မှ တင်တင်၏ ညွှန်းရာ ပတ်ပိုးလေးကို ကြားရလေတိုင်း ရှက်ရည်မပါ သောနှုတ်ညီးခြင်းဖြင့် နှုတ်ဖနရလေသည်။

ထွေးသည် ငါးရသော ဗိုင်းကလေးကဲ့သို့ ရွှင်မြူးနေခဲ့သည်၊ သူမအဖို့ လောကသည် ပကတိ သာယာမှုယ် ပြည့်စုံနေခဲ့သည်။

ထွေးနှင့်ဖြစ်ခဲ့တာကို မှားများ မှားနေသလားဟု သူက သံသယဖြစ်မိသည်။ ထွေးနှင့် ဤကဲ့သို့ မဖြစ်စ ကောင်းဟု နားလည်သည်။ နှိုးသားသော ညီမလေးတယောက်အား ထိုသို့ ကျူးလွန်မိသည့်အတွက်လည်း ယူကြုံးမရသော စိတ်က

ခုံးနန်းရုံ ဖုံးလွှမ်းလာရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထွေးနှင့်သူသည် ဝေတာပန် သက်တဆုံး ဖူးဉ်တွဲသွားရေးကို သစ္စာ တိုင်မိကြပေပြီ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ကွေ့ကြုံ ဆုံစည်းရသူဖြစ်၍ သူက အိပ်မက်ဖြစ်နေရော့သလားဟု တွေးတောင်မိလေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှန်သမျှကို အိပ်မက်ပင်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော် တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကိုတော့ အိပ်မက်အဖြစ် ပြောင်းလွှဲမရနိုင်ပါပြီ။

ဘာမျှ နားမလည်နိုင်သော ထွေးသည် လောကအကြောင်းကို အကောင်းဟုပင် ထင်မှတ်၍ ပျော်မြူးနိုင်သော်လည်း မောင်ကျော်စွာအတွက်တမူ ဆုပ်ရှုံးစားရှူးဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။

x x x x x

ကျော်စွာတစ်ယောက် အလုပ်မှ ရက်ရှည်ခွင့်ယူခဲ့ရသည်။ စာမေးပွဲကို အကြောင်းပြခဲ့သော်လည်း စာမေးပွဲအတွက် စာအုပ်ကိုမူပင်မကိုင် ငိုင်ချက်သားဖြင့် အမှိုင်ဇာတ်ကိုခင်းခဲ့သည်။

ထွေးနှင့်သစ္စာတိုင်မိပြီဖြစ်၍ တင်တင်အား မျှော်လင့်ထားရှိရန်မလိုတော့ပြီ။ သို့သော် ထားရှိခဲ့သည့် မျှော်လင့်ချက်လည်း မစွန့်ပစ်နိုင်။ ထိုသို့ သူ၏ မျှော်လင့်ချက်အား မစွန့်ပစ်နိုင်သောကြောင့် ထွေးအား စွန့်ပစ်ရလျှင်လည်း မဖြစ် ဤအခက်အခက်နှစ်ခက်ကြားတွင် ကျော်စွာသည် ဇာ

များဖနေရသည်။

အရှေ့ဝယ် လမ်းနှစ်သွယ်က ဖြူဖွေးနေသည်။ တလမ်းသည် ထွေးထုံးရောက်မည့်မြစ်၏ ကျန်တလမ်းက တင်တင်ထံသို့ ရောက်စေမည့်လမ်းဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း ဤလမ်းနှစ်လမ်းဝယ် သူကလမ်းဆုံကရပ်နေခြင်းမဟုတ်။ နှစ်လမ်းစလုံး၏ အလယ်ဝယ် ခနီတဝက်တွင်ရပ်လျှက်ရှိသည်။ မြန်ဆုတ်ရန်လည်းခက်သည်။ ရှေ့တိုးရန်ကသာ၍ ခက်သည်။

ကျော်စွာသည် ကုတင်ပေါ်ဝယ် ပက်လက်လှန်ရင်း ခြင်ထောင်အမိုးကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်။ ခြင်ထောင်အမိုးဝယ် တင်တင်နှင့်ထွေးတို့နှစ်ယောက်က အထင်းသားပေါ်လွင်နေကြသည်။

"မောင်ကျော်စွာ"

သူသည်မကြား၊ ဦးလေးထွန်းက မီတ်ပျက်စွာဖြင့် ပင်ခေါင်းကိုလေးလေးပင်ပင် ခါလိုက်၍ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ မောင်ကျော်စွာ၏ လက်မောင်းကို ညင်ညင်သာသာဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

"မောင်ကျော်စွာ"

"ဗျော် .. ဦးလေးထွန်း" သူ့အသံသည် ခြောက်သွေ့နေသည်။

"တင်တင်က မောင်ကျော်စွာကို ခေါ်နေတယ်၊ ခဏလာပါဦးတဲ့"

ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ၏မျက်နှာသည် ဝမ်းသာမှု

များဖုံးလွှမ်း၍သွားသည်။ သို့သော် တာရှည်တော့မခံ ချက်ခြင်းပင်ပြန်၍ ဝမ်းနည်းရိပ်က သန်းလာသည်။ မျက်နှာသည်လည်း တဖြေးဖြေးညိုး၍ကျသွားသည်။

"ကျနော် အိပ်ချင်နေတယ် ဦးလေးထွန်းရယ် အိပ်ပျော်နေပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ"

"မဟုတ်ဘူး မောင်ကျော်စွာ သူသိပ်တွေ့ချင်နေပုံရတယ်။ ခဏပြစ်ပြစ် သွားတွေ့လိုက်ဦးမှ ကောင်းမှာမဟုတ်လား"

"ကျနော်မသွားချင်ဘူး ဦးလေးထွန်း၊ အိပ်ချင်နေတယ် ညတလဲ အိပ်ရေးပျက်တယ် အိပ်နေပြီလို့သာ ပြောပြလိုက်ပါ"

"အေးလေ မတွေ့ချင်ရင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွယ် ကဲကဲ ဦးလေးထွန်း ဈေးခဏသွားလိုက်ဦးမယ်"

ဦးလေးထွန်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံးလှမ်း၍ကြည့်နေမိသည်။ တင်တင်က ခေါ်ခိုင်းသည်ဆိုခြင်းကိုလည်း မတွေးတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

တင်တင်သည် သူ့အမှားကို သူပြန်မြင်ပြီဖြစ်၍ ခေါ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးထင်မိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ တင်းမာနိုင်သောစိတ်သူ့တွင်မရှိပါ။ တင်းမာနိုင်သော်လည်း ပြန်လည် ငြင်းဆန်နိုင်ပေပြီ။

မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ပူတို့သည် တလိမ့်လိမ့်စီးလာကြသည်။ သူထင်မှတ်ယုံကြည်ခဲ့သည်

နေ့တာနေ့သည် ရောက်လာပြီဟုထင်မှတ်မိသည်။ သစ္စာ တရား၏ ထောက်ပံ့ချက်သည် မလွဲတန်းတွေ့ရတော့မည်ပင် ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် တစုံတယောက်က သူ့ကိုယ်လုံး အား သိမ်းကြုံး၍ ဖော်လိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာကိုပါ နမ်းရှုတ် ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ပူတို့သည် သူ့ပါးပြင်ဝယ်စီးရွှဲလာ ကြသည်။ မျက်ခွံကို အသာဖွင့်၍ ကြည့်ရတော့သည်။ မြင်တွေ့နေရသော အဖြစ်သည် မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင်ပင်ဖြစ်နေသည်။

“တင် .. မမတင်”

အာသဲပြောပြော သူက ဝေနှင့်ပြန်လည်၍ ဖက် တွယ်မိသည်။ တင်တင်သည် အပေါ်မှ မှီး၍ သူ့အား တင်း ကြပ်စွာဖက်တွယ်ထားရင်း သူ့မျက်နှာကို ခနရာလပ်မကျန် ရအောင် နမ်းရှုံ့နေသည်။ တင်တင် တစ်ယောက် အရှက်ကို မှ မငဲ့ကွက်နိုင်လေပြီ။

“မောင် .. မောင်လေး .. မမတင်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ မောင်ရယ် .. နော် .. မောင် .. ကြေနပ်သလိုသာ မမ တင့်ကိုပြုပါတော့ကွယ်”

တင်တင်သည် လေသံဖြင့်ပြော၏။ သူကတင်းကြပ် စွာ ပွေ့ဖက်ထားရင်း တင်တင်၏ ပါးစပ်ကို ပါးဖြင့်အပ်ထား သည်။ အာစကားမှ မပြောပါနှင့်ဆိုသော သဘောပင်။

“အမှန်တော့ တင်တင် မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်

တယ်ဆိုတာ တင်တင်တလွဲပြီး အယ်သူမှ မသိပါဘူးကွယ် မတင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့နော် .. အခုလဲ မောင့်သဘောကျ မောင့်အလိုကို လိုက်မယ် ဒါမမဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ"

တင်တင်က သူ့ရုပ်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်များပြည့်ဖုံးနေသောကြောင့် သဲကွဲစွာ မြင်ရမည်တော့မဟုတ်။ တင်တင်၏ နှင်းဆီရောင်သွေး နှုတ်ခမ်းအစုံသည် တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်နေကြသည်။ တယောက်ကို တယောက် စိုက်၍ကြည့်နေရင်းတပင် ကျော်စွာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် တင်တင်၏ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖိကပ်ကာ စုပ်နမ်းလိုက်လေသည်။ တယောက်ကိုတယောက်တိုး၍ ပက်တွယ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အသဲနှစ်လုံးတို့သည် သစ္စာတေးကို ဆိုညည်းနေကြပေပြီ။

အချစ်ရေလျှင်ကြောဝယ် မျောပါနေရင်းကပင် တယောက်၏ကိုယ်ကို တစ်ယောက်က အားမလိုအားမရဖြင့် ပွတ်သပ်ဆုတ်နယ်နေကြသည်။ ကုတင်ပေါ်၌ အိပ်ယာ ထက်တွင် သူတပြန်ကိုယ်တပြန် လူးလှိမ့်၍နေရင်းက ကျော်စွာက အပေါ်စီးသို့ရောက်သွားချိန်တွင်တော့ တင်တင်၏ မျက်နှာဆီမှ သူ၏ မျက်နှာကိုခွာလိုက်ပြီး သူမ၏ ရင်ညွန့်ဆီသို့ မျက်နှာအပ်ကာ အဝတ်တွေပေါ်မှပင် နမ်းဖြစ်သည်။ မို့မောက်ထွန်းတက်နေသော ရင်သားများကိုလည်း အင်္ကျီပေါ်မှပင် ဆုတ်နယ်ပေးရင်း ဖိ၍ ဖိ၍ နမ်းနေပြန်သည်။

ဓာကြာတော့မှ တင်တင်၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ သူ၏ မျက်နှာကို လျှော၍ချကာ အဝတ်ပေါ်မှပင် ဘိုက်သား လေးများကို လျှာတိုက်ကာ နမ်းနေတော့ရာ တင်တင်တစ်ယောက် ပိန့်၍ နှိုး၍ ရင်ထဲတွင် စိန့်၍ ခံစားနေရသည်။

ထိုသည့်မှသည် ကျော်စွာက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်တင်၏ တင်သားစောင်းပေါင်ထိပ်နှစ်ဖက်ကို တဖက်တချက်ဆီ ဆုတ်ကိုင်၍ ပေါင်ရင်းနှစ်လုံးကြားသို့ ထမိလေးပေါ်မှပင် သူ၏ နှာခေါင်းကို ထိုးနှစ်၍ ဖိကပ်ကာ နမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

"အို .. မောင် .."

တင်တင်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တစ်ချက်မျှ တုန်၍ သွားရင်းက သူမ၏ ပေါင်လေးနှစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကနဲ ကားလိုက်မိသော အခိုက်အတန့်တွင်တော့ ကာမစိတ်များ ရင်ထဲတွင် ဘလောင်ဆူနေပြီဖြစ်သော ကျော်စွာက တင်တင်၏ ထမိလေး ကို ခါးဆီသို့ ဆွဲ၍လှန်တင်လိုက်ပြီး ဖွေးကနဲ ပေါ်လာသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပေါင်းပေါင်း မို့မို့ရှင့် စောက်ဖုတ်ဖုံကြီးကို ဖံကြိတ်ကာကြည့်လိုက်ရင်း သူ၏ ပုဆိုးကို ဆွဲ၍ချွတ်လိုက်ရာက တင်တင်၏ ပေါင်ထံနှစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ယောင်ကာ ကားလိုက်ရင်း တဆတ်ဆတ်ပင် ဖြစ်၍နေပြီ ဖြစ်သော လီးတန်ကြီးကို စေ့ကပ်၍ ပေါင်တင်းလျှက် တစ်မက်မှုယ်ရာ သူမ၏ စောက်ပတ်နုတ်ခမ်းများဆီသို့ တေ့ကာ ဖလမြင့် ထိုးနှစ်လိုက်လေတော့သည်။

"အမေ့ .. မောင် .. မောင် .. တင်း .. မြေး .. မြေး .. မြေး .. ကွယ် .."

တင်တင်၏ လက်သေးနှစ်ဖက်က ကျော်စွာ၏ ရင်ဘတ်ကို ဆီး၍ တွန်းလိုက်ပေမဲ့လည်း လီးတန်ကြီးကတော့ မတွန့်မဆုတ်ပင် ထိုး၍ ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ လီးတန်ကြီးက တင်တင်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ အဆုံးသတ် "ဖွတ်"ကနဲ ဝင်သွားချိန်မှာပင် "အင့်"ဟူသော အသံလေးဖြင့် တင်တင်၏ ခါးလေးမှာ တွန့်လိန့်၍သွားရသည်မှာပင် တင်သားလေးများမှာ ကြွ၍ တက်သွားရလေသည်။

ကျော်စွာ၏ စိတ်တွေကလဲ ထားဆီး၍ပင် မရနိုင်တော့ပါ။ တင်တင်၏ စောက်ခေါင်းလေးထဲတွင်လည်း စိုစွတ်၍နေသည်ကို သတိထားလိုက်ရသဖြင့် သူ၏စိတ်အလိုအတိုင်းပင် လိုးဆောင့်၍နေပါတော့သည်။

မျက်လုံးလေးတွေ စုမှိတ်၍ ထားရင်းမှပင် ကျော်စွာက တချက်ဆောင့်လိုက်လေတိုင်း သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တချက်တုန်၍ သွားရရင်း "အင့်"ကနဲလဲ တစ်ချက်ညည်း၍ နေရလေသည်။

မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ကျိတ်မှိတ်၍ ခံနေရသည့်ကြားမှပင် တင်တင်၏ လက်လေးများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း သူမ၏ အင်္ကျီလေးများကို ကြိုးစား၍ ချွတ်ပေးနေရှာသည်။

ထိုသို့ ချွတ်ပေးနေသော လက်လေးများသည်လည်း

"အင့်"ဆိုသော သူမ၏ အသံလေးနှင့်အတူ တန်းကနဲ တန်းကနဲ ရပ်၍သွားနေရလေသည်။

မကြာမှီမှာပင် တင်တင်၏ အင်းကျီလေးသာမက ဘရာစီယာလေးပါ ကျွတ်၍ထွက်သွားရတော့သည်။ သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးတွင်လည်း စောက်ရည်များမှာ ရွှဲနစ်၍ နေကြလေပြီ။ကျော်စွာကလည်း အားရပါးရပင် ဆောင့်၍ လိုးနေသည်။

"တင့် .. မောင် .. မောင် ဒီ .. ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဟင် .. အင့် .. တင် .. လှ .. လှတယ်မို့လား"

သူမ၏ လက်လေးများက ထွက်ပေါ်၍လာသော လအာက်ရည်ပန်းကန်လုံးလောက်ရှိသော ဖွေး၍ ဝင်းစွတ်နေသော နို့လေးများကို အောက်မှ ပင့်၍ ကိုင်ကာ မပီမသလေး တုံတုံယင်ယင်ပြောလာနိုက်မှာပင် မျက်လုံးနှစ်လုံး ပြူးကနဲ တောက်ပ၍ လာသော ကျော်စွာသည် တင်တင်၏ ပေါ်သို့ မှောက်၍ချလိုက်ရာက နို့လေးကို ဆွဲ၍ စို့ပစ်လိုက်တော့ရာ မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ကြည့်၍နေသော တင်တင်၏ မျက်လုံးလေးများသည် ပြတ်ကနဲ ပိတ်ကာ ခင်း၍ ကျသွားရင်း သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ကလဲ ကျော်စွာ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို အတင်းပင် နင်းကြုး၍ ဖက်လိုက်လေတော့သည်။

ကျော်စွာကလည်း တင်တင်၏ နို့လေးနှစ်လုံးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် စို့ပေးရင်းကပင် တွကာဆောင့်၍ လိုးနေ

တော့ရာ တင်တင်မှာ ဆောင့်၍လိုးနေသော လီးတန်ကြီး၏ဒါဏ်နှင့် ကျော်စွာ၏ ကိုယ်လုံးကြီး၏ ဒါဏ်ပါ နှစ်ရပ်ပေါင်း၍ခံနေရသည့်ကြားမှပင် တင်တင်၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာ ကော့၍ ကော့၍ တက်နေရသေးသည်ဖြစ်သည်။

“မောင်..ဟင်း.. တင်ကို ..ချစ်.. ချစ်တယ် ..နော် ..”

“ချစ်တာမှ အသဲထဲကို စွဲနေအောင်ပါဘဲ .. တင်ရယ်..”

“ဟင့်..ချစ်..ချစ်တယ် .. မောင်ရယ် .. တို .. ဟို ဦးထက်များ .. တိုး .. တိုးလိုက်ပါဦးလား .. မောင်ရယ်..နော်”

တင်တင်တစ်ယောက် အရက်ပင်ကုန်ခဲ့ရလေပြီ။ ကျော်စွာ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို တအားအင်းနှင့် ခုန်ကြုံး၍ ဖက်နေသည့်ကြားက ကော့လိုက် ဖဲ့လိုက် လုပ်နေသေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျော်စွာကလဲ လီးတန်ကြီးကို အားကုန်ပင်ဆောင့်၍ လိုးလိုက်လေတော့ရာ အချက်(၂၀)မျှ ဆောင့်၍လိုးအပြီးတွင်တော့ တင်တင်တယောက် “အား” ကနဲဖြစ်ကာ အတင်းကြုံး၍ ရှုန်းလိုက်ရာက ကော့ပျံ၍ လူးလိမ့်သွားရပါတော့သည်။

သစ္စာတိုင်တေးသံသည် ဆိတ်ငြိမ်၍သွားခဲ့ပေပြီ။

xxxxx

(၁)

နောက်တနေ့မှစ၍ ကျော်စွာတစ်ယောက် တင်တင်ကိုမျှော်ခဲ့သော်လည်း တင်တင်ကပေါ်မလာခဲ့တော့ပေ။ တင်တင်၏ အိမ်ဖက်သို့ ကူး၍သွားမည်ဆိုပါကလည်း ခွေးတစ်ယောက် ကျောင်း(၄)ရက်ပိတ်ထား၍ အိမ်တွင် မြဲကာ သူ့အပါးမှ မခွာလေတော့။ တင်တင်၏ ထံတွင် စိတ်ရောက်နေပေမဲ့ ကျော်စွာတစ်ယောက် အစက်တွေ နေရသည်။

ခွေးကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ မှားမိမှာစိုး၍ အတော်ပင် သတိကြီးစွာဖြင့် နေထိုင်နေရသည်။ ဒါပေမဲ့ ခွေးကတော့ တွတ်ပင်တိုး၍ နေသဖြင့် ကျော်စွာတစ် ယောက် အစက်တွေနေရသည်။
အစက်တွေနေရသည်။

နောက်တော့ ကျော်စွာနှင့် အတူနေသော ဦးလေး ထွန်းကို ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့် အိမ်တွင် မြဲအောင်လုပ်ထား ရသည်။ စားချင်တာကို ဝယ်ချင်၍ဟု အကြောင်းပြကာ ကျော်စွာက သူကိုယ်တိုင် ဈေးသွားသည်။ တင်တင်တို့ အိမ် ရှေ့အရောက် လှမ်း၍ကြည့်သော်လည်း တင်တင်ကို မတွေ့ရ တော့၊ စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဦးလေးထွန်း အမြင်တွက်ရသည့် ကိစ္စများ မှန်သမျှ ကို ကျော်စွာကပင် ဒိုင်ခံ၍ လုပ်ပေးသည်။ ဦးလေးထွန်း၏ ကိစ္စကလဲ များများရှိသည်မဟုတ်။ ဈေးဝယ်ရန် ကိစ္စလောက် သာရှိသည်။

တခါတရံ သူမသွားနိုင်၍ ဇွေးတစ်ယောက် ဈေးထွက်သည်ကိုပင် လူကြုံမှာရ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ဇွေးက . .

"ဦးလေးထွန်းက ဘာဖြစ်လို့တုံး" ဟု ဆိုကာ တမျိုး

"အကိုလေး လဲလိုက်ခဲ့ပါလား ဈေးထိပ်က မုံ့ဟင်းခါးဆိုင် တော်တော်ကောင်းတယ်" ဟု တမျိုး ရိုကျနေသေးသည်။ ရံဖန်ရံခါ ကျော်စွာအတွက်ပင် ဇွေးက မုံ့ဟင်းခါးတွေ ဝယ်လာပေးသေးသည်။

သူမတတ်နိုင်သလောက်ကိုသာ ဝယ်လာသည်ဖြစ်၍ ဦးလေးထွန်းအတွက်ပင် မပါလေသောကြောင့် ကျော်စွာကို အောက်ထပ်ကိုခေါ်၍ ကြိတ်၍ကျွေးရှာသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် မူလထဲက မုံ့ဟင်းခါးကြိုက်သော ကျော်စွာက သူမဝယ်လာသော မုံ့ဟင်းခါးကို မြိန်ရေရှက် စားနေသည်ကို ကြည့်ကာ ဇွေးတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ကျေနပ် [illegible] တွေး၍နေသည်။ ကျော်စွာ၏ ရင်ထဲမှ နာကျင်စွာဖြင့် "အော် ညီမလေးရယ်" ဟု မြည်တမ်းနေရှာပါတော့သည်။

ဒီနေ့ နေ့လည်ပိုင်းတွင် ဇွေးတယောက် ပျောက်၍နေသည်။ စောစောက လျှော်ပြီးသား အဝတ်တွေ လှမ်းနေတာတွေ့ရသေးသည်။ ရော့။ ထမင်းစားပြီး အိပ်နေပြီ ထင်၏။

ကျော်စွာတစ်ယောက် တင်တင်တို့ရှိရာ အိမ်ဖက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ရှိ ဘီလပ်တံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်၍ထားသည်ဖြင့် ထိုသော့ကို ကိုင်၍ လှုပ်လိုက်သည်။

ခဏမျှကြာသော် အသက် (၅၀)ကျော် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်၍လာသည်။ "ဘယ်သူ့ဆီတွေ့ချင်လို့လဲ" "တို့ ကျနော် တင်တင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ ကျနော်က တိုဖက်အိမ်က မောင်ကျော်စွာပါ"

"အော် ဟုတ်ပီ ဟုတ်ပီ ခဏလေးနော်.." တံခါးကိုပင် ဖွင့်မပေးဘဲ မိန်းမကြီးက အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး ခဏနေတော့ စာအိတ်လေးတစ်ခုကိုင်ကာ ထွက်လာသည်။

"မင်းအိမ်ကိုလာရင် ပေးခဲ့ဖို့ တင်တင်ပေးထားခဲ့တဲ့စာလေး.."ဟု ပြောရင်း သူ့ကိုလှမ်းပေး၍ ယူလိုက်သည်။ "ဒါနဲ့ တင်တင်က..."

"တင်တင်က ဒီနေ့ မနက်လေးမှာ ငယ်ငယ်ထဲကလူကြီးတွေသဘောတူပြီး ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း မြို့ပိုင်လေးနဲ့ လက်ထပ်မယ်လေ သူတို့အားလုံး အဲဒီကိုသွားကြတော့ အခေါ်က အိမ်စောင့်ပေးရတာပါ" ကျော်စွာတစ်ယောက်ဘာမျှပင် ပြန်၍မပြောနိုင်ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုရိုင်းသည် ဟု ထင်မြင်မည်မှ မလွဲပင်။

xxxxx

မောင်,....

တင်တင်ရဲ့အကြောင်းတွေကို သိပြီနေပေါ့၊ ဒါတွေကြောင့် မောင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေကို မျိုသိပ်ခဲ့ရပြီး၊ မောင့်ကို မပြတ်သားနိုင်တာပါ။ မောင်သိပြီး စိတ်ထိခိုက်နေမှာစိုးလို့ အားလုံးကိုဖွင့်ပြောမယ်လို့ ကြံပြီး မောင့်ဆီကို တစ်

လာတဲ့အချိန်မှာပဲ မောင့်ရဲ့ဝေဒနာခံစားချက်တွေကို တွေ့လိုက်ရပြီး တင်ရဲ့ချစ်စိတ်တွေဟာ ပေါက်ကွဲခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်ချစ်ရှာပါ မောင်ရယ် .. ဒါပေမဲ့ မဆုံဆည်းနိုင်တာကိုတော့ တင်ရဲ့စိတ်မချမ်းမြေ့ပါဘူး .. မောင် .. တင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ ..။

"တင်"

စာရွက်ဖြူဖြူသည် မျက်ရည်များစိုရွှဲကာ လက်မှလွှတ်ကျသွားသည်။ ထိုစာရွက်လေးနှင့်အတူ သူ၏ အသဲနှလုံးတို့သည် ပြတ်ကြွေ၍ကျရပါပြီ။ သူ၏ဘေးတဖက်တွင်ရှိနေသော ထွေးကလည်း သူ့လည်ပင်းအား သိုင်း၍ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးလိုက်တော့သည်။

မောင်ကျော်ထွန်း၏ ရှိုက်သံနှင့်ထွေးတို့၏ ရှိုက်သံတို့သည် ကမ္ဘာခြားနေမည်ဖြစ်သော တင်တင်၏ အသဲနှစ်လုံးအား ဆွတ်ကိုင်နိုင်ပါမည်လော ...။

xxxxx

ပြီးပါပြီ